

РЕШЕНИЕ

№ 136

гр. Пазарджик, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20245200500165 по описа за 2024 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №402/22.11.2023г., постановено по гр.д.№591/2023г. по описа на РС- Велинград е осъдена, на основание чл.31, ал.2 от ЗС, Община Велинград, със седалище и адрес: бул.,Хан Аспарух“ №35, представлявана от кмета К.К., да заплати на Н. В. Ц., с ЕГН *****, с постоянен адрес: грС., ж.к.,М. 2“, бл.217, ет.10, ап.49, сумата от 650лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползването на 2/3 идеални части от парцел П-2480, в кв.424, съгласно отменения регулационен план на гр.Велинград, за периода от 01.04.2020г. до 30.04.2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 27.06.2023г. до окончателното плащане, както и сумата от 197,88лв., представляваща лихва за забава, за периода от 27.06.2020г. до 27.06.2023г.

Осъдена е на основание чл.78, ал.1 ГПК, Община Велинград, със седалище и адрес: бул.Хан Аспарух“ №35, представлявана от кмета К.К., да заплати на Н. В. Ц., с ЕГН *****, с постоянен адрес: грС., ж.к.М. 2, бл.217, ет.10, ап.49, сумата от 900лв., представляваща разноси в производството.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Община Велинград, представлявана от Кмета д-р К.Т.К., чрез ст.експерт В. Г..

Счита се в същата, че претендираните от ищеца месечни обезщетения за лишаване от ползването, представляващи две неизплатени месечни обезщетения в размер на 650лв., дължими за периода от 01.04.2020г. до 30.04.2020г., са периодични плащания по смисъла на чл.111, б.“в“ от ЗЗД, тъй като дължимите обезщетения следва да се заплащат ежемесечно, т.е. налице е повтарящо се еднородно задължение в размер на 650лв. Следователно, задължението за плащане на обезщетение е задължение за периодично плащане и съгласно чл.111, б.“в“ от ЗЗД тези вземания, както и вземания за наеми, лихви и за други периодични плащания се погасяват с кратката тригодишна давност.

Ето защо се приема, че вземането е погасено по давност, поради което предявения иск следва да бъде отхвърлен.

Искането е да се отмени обжалваното решение и се постанови ново такова с което се отхвърли изцяло предявения срещу Община Велинград иск, като неоснователен.

Постъпил е писмен отговор от другата страна в процеса- Н. В. Ц., чрез процесуалния му представител адв.М. П. е постъпил писмен отговор. В него е изложено становище, че единствената теза на ответника изложена във въззивната му жалба е наличието на изтекла погасителна давност, тъй като обезщетението за ползване, на основание чл.31, ал.2 от ЗС се явява периодично плащане по смисъл на чл.111, б.“в“ от ЗЗД.

Приема се, че тази теза е абсурдна и се сблъсква с константната практика на съдилищата в обратния смисъл.

Излагат се съображения в насока неоснователност на така направеното възражение.

В тази насока се моли подадената въззивна жалба да се отхвърли.

Претендират се разноски.

Следва да се отбележи, че в случая срокът по чл.263, ал.1 от ГПК не е спазен за подаване на този писмен отговор, което е основание да не бъдат обсъждани възраженията изложени в него.

В съдебно заседание, жалбоподателят- Община Велинград, редовно

призован, законен представител не се явява.

Ответникът по жалбата- Н. В. Ц., редовно призован не се явява. Не се явява и пълномощникът му адв.М. П..

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и поотделно, съдът приема за установено следното:

Производството пред РС- Велинград е образувано по повод на подадена искова молба от Н. В. Ц., чрез пълномощника му адв.М. В. П., против Община Велинград, като с нея с предявени обективно съединени искиове, с правно основание чл.31, ал.2 от ЗС и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Твърди се от страна на ищецът Ц., че с влязло в сила решение на ОС- Пазарджик от 14.06.2001г. постановено по гр.д. №633/2001г. по описа на съда за 2001г., наследодателката му С.Н.М. е призната за собственик на 2/3 ид.част от имот, възстановен по силата на ЗВСОНИ, намиращ се в гр.Велинград и представляващ парцел №424, с площ от 2729кв.м. съгласно отменения регулационен план на гр.Велинград

Визира се, че същият имот е идентичен с имот пл.№7696 от кв.424, с площ от 2729кв.м. по настоящия регулационен план на града.

Сочи се, че ищецът, като наследник на починалата му майка и Община Велинград са съсобственици именно в тази част на процесния имот, попадаща в двора на училище „Г.Б.“, като Н. Ц. притежава 2/3ид.ч. от процесния имот, а останалата 1/3ид.ч. от парцела принадлежи на ответника Община Велинград.

Твърди се, че от момента на възстановяване на собствеността до настоящия момент, имотът се ползва за училище, като в него е разположен двора на Основно училище „Г.Б.“

Визира се, че в случая Община Велинград е предоставила съсобствения й с ищеца недвижим имот на училището в изпълнение на функцията си да обезпечи достъпа до образование на гражданите на територията на общината и това е законово вменено задължение на общината, в изпълнение на което е предоставен имотът за ползване на училището, от което следва, че става дума за лично ползване на имота от Община Велинград.

Твърди се, че предоставяйки процесния имот за използване от училището, Община Велинград е задоволрила потребностите на населението и е изпълнила задълженията си свързани с образованието на населението, но

същевременно е лишила наследодателката на ищеца от възможността свободно да използва съсобствеността си, поради което и на основание чл.31, ал.2 от ЗС му дължи обезщетение.

Сочи се, че ответникът многократно е канен да заплати обезщетение за ползването на имота, но такова не е получавано.

Твърди се, че наследодателката на ищеца подала искова молба /служеща и като покана за изпълнение/ за заплащане на обезщетение за ползването на имота, на основание чл.31, ал.2 от ЗС, за период до 16.07.2003г.

Визира се, че с влязло в сила решение на ВКС №14/07 от 27.02.2007г., на IVa отделение, по гр.д.№2776 по описа за 2005г. /първо обезщетително производство/, ответникът е бил осъден да заплати претендираното обезщетение за лишаването от ползването на съсобствения имот за съответния период.

Твърди се, че и след това ответникът продължил да отказва да заплаща обезщетение, поради което отново бил предявен иск, по който с Решение №104/17.06.2013г., по гр.д.№1715, по описа на ВКС за 2011г. бил уважен. Впоследствие между страните били водени още множество дела, по които исковите били уважени. Въпреки това ответникът продължавал да не плаща обезщетение.

Искането е Община Велинград да бъде осъдена да заплати на ищеца Ц. обезщетение в размер на 650лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползването на 2/3ид.части от парцел №424, с площ от 2729кв.м., съгласно отменения регулационен план на гр.Велинград, който имот е идентичен с имот пл.№7696 от кв.424, с площ от 2729кв.м. от настоящия регулационен план на града, за периода от 01.04.2020г. до 30.04.2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и иск с правно основание по чл.86 ЗЗД за сумата 197,88 лева, представляваща лихва за забава, за периода от 27.06.2020г. до 27.06.2023г. Претендират се разноси.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от страна на Община Велинград. В него се оспорват предявените иски, по основание и размер. Оспорва се, че парцел II - 2480 от кв.424 по плана на гр.Велинград от 1983г. е идентичен с поземлен имот №7696, както обемът на притежаваното от ищеца право.

Не се отрича, че имотът се ползва от училището, но се оспорва, че е предоставен от Община Велинград за ползване.

Оспорва се, че е канен да заплаща обезщетение и че е създавал пречки ищецът да го ползва съобразно неговото предназначение.

Сочи се, че процесният имот не се ползва от Община Велинград лично, както и е предоставян за ползване на трети лица, нито получава доходи от него.

Признава се, че част от процесния имот попада в двора на ОУ „Г.Б.“, но твърди, че в друга част е реализирана съгласно регулация улица, а трета попада в друг парцел, като никоя от тези части не се ползва само от Община Велинград.

Приема се, че претенцията на ищеца за обезщетение за ползване е погасена по давност, тъй като я определя като периодично плащане по смисъла на чл.111, б.,в“ от ЗЗД.

Счита се, че е налице злоупотреба с права от Ц., тъй като следва претенцията да се предяви в едно производство, а не за всеки месец с отделно.

От фактическа страна по делото се установява следното:

Не е спорно по делото, а и от представените по делото доказателства се установява, че страните са съсобственици на имот с пл.№7696 от кв.424, по КРП на гр.Велинград от 2004г. при квоти 2/3 ид.части за ищеца и 1/3 ид.част за ответника. Съсобствеността е възникнала, след като с влязло в сила Решение от 14.06.2001г. постановено по гр.дело №633/2001г. на Окръжен съд- Пазарджик, наследодателката на ищеца и негова майка- С.Н.М. /починала на 30.04.2021г./ е призната, на основание чл.2, ал.2 ЗВСОНИ за собственик на 2/3 ид.части от парцел II-2480 в кв.424 по РП на гр.Велинград от 1983г. и Община Велинград е осъдена да предаде владението на имота. Ищецът е единствен наследник по закон на С.М., видно от Удостоверение за наследници с изх.№7513/07.05.2021г.

От представената от ответника Покана с изх.№94-00/2513 от 30.06.2015г. до праводателката на ищеца се установява, че Община Велинград не оспорва, че имот пл.№7696, от кв.424, по КРП на гр. Велинград от 2004г. с площ 2729кв. в. е идентичен парцел II-2480 в кв.424 по РП на гр.Велинград от 1983г.

По действащия понастоящем КРП от 2004г. на гр.Велинград, част от имот с пл.7696 в кв.424, с площ от 2058кв.м. попада в УПИ II- за училище, който УПИ е с обща площ от 2729кв.м. Собственик на 8378/9750ид.части от УПИ II-за училище е Община Велинград, видно от Акт за публична общинска собственост №12 от 28.03.2006г.

Видно от отбелязването в Скица №808/22.07.2013г., имот №7696 с обща площ 2729кв.м. попада в УПИ II- за училище и улица, а съгласно графичното изображение на скицата, имот №7696 попада и в УПИ VII- 2481, т.е. след постановеното решение на ОС- Пазарджик от 14.06.2001г., легитимиращо праводателката на ищеца, като собственик на имота е настъпило изменение в плана на гр.Велинград, което е засегнало и процесния имот. В скицата са посочени като собственици на имота Община Велинград и наследодателката на ищеца С.М., при квоти 1/3ид.ч. за общината и 2/3ид.ч. за М.. Като правно основание е посочено вписаното на 14.04.2009г. Решение на ОС- Пазарджик. Съобразно площта на имота, ищецът притежава 1819,33кв.м. равняващи се на 2/3 ид.части, а ответникът 909,67кв.м.

Безспорно е между страните, че целият УПИ II- за училище, в който попадат и 2058кв.м. от имот пл.№7696, целият с площ 2729кв.м., ведно с описаните в него сгради, които не са предмет на делото се ползва от ОУ „Г.Б.“, през процесния период. С искова молба до ОС Пазарджик от 21.07.2003г., наследодателката на ищеца е поискала обезщетение за ползване на имота.

Видно от заключението на съдебно- финансово- счетоводна експертиза се установява, че наемната цена за 1кв.м. от имота за процесния период възлиза на 0,50лв. Съобразно така определената цена, обезщетението за ползване на целия имот е 1364,50лв., изчислена от съда, по реда на чл.162 ГПК с апис калкулатор, а за 2/3 ид. част от него 909,66лв. Претендира се обезщетение за ползване на имота в размер на 650лв.

Дължимото обезщетение за забава за периода от 27.06.2020г. до 27.06.2023г. е 283,32лв., изчислено от съда по реда на чл.162 ГПК с апис калкулатор. Претендира се обезщетение за забава в размер на 197,88 лв.

При тези данни, настоящата инстанция от правна страна намира следното:

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен

състав извърши проверка на депозираната въззивна жалба констатира, че тя е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

С оглед на извършената от съда служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК, настоящият съдебен състав констатира, че обжалваното решение е валидно и с оглед обхвата на обжалването допустимо.

Въззивната жалба по съществото си е неоснователна. В тази насока следва да се посочи, че във въззивната жалба се навежда единствено възражение, че претенцията е погасена по давност, тъй като се касае за периодични плащания и намира приложение чл.111, б.“в“ от ЗЗД.

В този аспект следва да се посочи, че константна е съдебната практика, че вземането по чл.31, ал.2 от ЗС не е периодично плащане и се погасява с общата петгодишна давност, т.е. няма основание да се счита, че процесната претенция е погасена по давност.

По отношение на съображенията изложени от първоинстанционния съд да уважи предявените искове, то настоящата инстанция ги приема изцяло и не намира основание да ги преповтаря, още повече не са и налице оспорвания на същите в подадената въззивна жалба.

При тези данни и споделяне на правните изводи на първоинстанционния съд да уважи предявените искове при съобразяване с диспозитивното начало, доколкото не е налице изменение на иска по чл.32, ал.1 от ГПК, настоящата съдебна инстанция приема, че постановеното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди при условията на чл.272 от ГПК и се остави без уважение подадената въззивна жалба.

Разноски не следва да се присъждат, тъй като както бе посочено по-горе писмения отговор с който са претендирани такива е подаден извън законоустановения срок, а отделно от това не са и налице доказателства за реално извършени такива.

Предвид на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №402/22.11.2023г., постановено по гр.д.

№591/2023г. по описа на РС- Велинград

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____